

Preken 6. april 2015

2. påskedag I Fjellhamar Kirke

Kapellan Elisabeth Lund

I påska hører vi om både død og liv.

Vi møter mange sterke historier her i kirka. Og sterke følelser hos Jesus og hos de som var sammen med ham den påska da han døde og sto opp. Vi møter både sorg og glede.

Og kanskje møter vi også mange sterke følelser i oss selv.

I dag skal vi få høre om hva som skjedde da disiplene møtte Jesus for første gang etter oppstandelsen.

De 11 disiplene som var igjen, var sikre på at Jesus var død. De sørget, og de var også redde for å bli tatt til fange selv. Derfor gjemte de seg bak låste dører.

To andre av de som hadde fulgt Jesus, dro til Emmaus. Og på veien dit, mens de gikk og snakka sammen, gikk plutselig Jesus sammen med dem. De kjente ham ikke igjen, men da de kom fram til Emmaus, inviterte de ham inn på kveldsmat. Mens de satt og spiste, brøt han brødet, og da skjønnte de hvem det var.

De to skynda seg tilbake til Jerusalem og fant de 11 og fortalte om det de hadde opplevd.

Så kommer det som er prekenteeksten i dag:

Det står skrevet I Lukasevangeliet I kapittel 24.

Mens de snakket om dette, sto Jesus selv midt iblant dem og sa:

«Fred være med dere!» De ble forferdet og redde, for de trodde de så en ånd.

Men han sa til dem: «Hvorfor er dere grepet av angst, og hvorfor våkner tvilen i hjertet deres? Se på hendene og føttene mine. Det er jeg. Ta på meg og se!

En ånd har ikke kjøtt og bein, som dere ser at jeg har.» *Dermed viste han dem

hendene og føttene sine.

Da de i sin glede ennå ikke kunne tro, men bare undret seg, spurte han dem: «Har dere noe å spise her?» De ga ham et stykke stekt fisk, og han tok det og spiste mens de så på.

Så sa han til dem: «Det var dette jeg talte om da jeg ennå var sammen med dere og sa at alt måtte oppfylles som står skrevet om meg i Moseloven, hos profetene og i Salmene.»

Da åpnet han deres forstand så de kunne forstå skriftene.

Slik lyder det hellige evangelium.

Jesus spiste stekt fisk. Disiplene så på mens han tygde. Det var sånn Jesus ville vise dem at han var helt levende igjen. At han ikke var en ånd. Han hadde vært helt død. Det hadde de sett. Og nåså de at han var helt levende.

For å vise dem det, brukte han de hverdagslige tingene. Stekt fisk.

I Emmaus spiste han brød til kveldsmat.

Det er ofte sånn Gud viser seg. I de vanlige tingene.

Da Jesus viste seg for disiplene, var ikke det heller på noen spesielt overnaturlig måte. Det mest spektakulære som skjedde var at han plutselig var i det innelåste rommet sammen med dem. Men han gikk ikke ut og inn gjennom veggen eller svevde under taket for å bevise hva han var god for. Han ba dem om å kjenne på kroppen hans. På sårene han hadde etter korsfestelsen. Han var så nær dem. Så konkret. Så fysisk.

Kom og kjenn på meg, sa han. Ta tak i meg. En Ånd har vel ikke kjøtt og bein?

Vi må ikke tro at vi først og fremst kan møte den levende Jesus i overnaturlige opplevelser. Stort sett bruker Jesus det hverdagslige. Når han gjorde det sånn den gangen, hvorfor skulle det være så annerledes nå?

Jesus møter oss i samtalene våre, når vi spiser sammen, når vi møtes her i kirka, når vi er ute og går en tur og når vi er alene og er redde og gjemmer oss. Han er i alt det livet er, fordi det er han som er Livet. Han kommer tett på oss, med sin kjærlichkeit.

Han vet hva lidelse og sorg er. Han vet hva fortvilelse og håpløshet er. Og han kjenner gleden og friheten.

Han kommer helt inn i det som er livet vårt.

Ser vi det? At han er her?

I dag skal NN døpes her i kirken, og hun får del i det nye livet. NN har mange mennesker rundt seg. Mange som er glad i henne og som vil henne det aller beste.

Både dere som er foreldrene hennes og alle dere andre som har kommet for å feire at hun blir døpt.

I dag gleder vi oss over NN, men vi vet at det også ligger en sorg bak den gleden. Dere som er glad i NN vet at livet rommer både gleder og sorger.

De fleste av dere som har kommet hit i NNs dåp, var også her i begravelse for noen år siden. Da NN, broren til NN var død. Den vonde erfaringen dere har, er også med oss i dag.

Jeg har lyst til å fortelle dere litt om den dåpssalma vi skal synge etterpå. Den er skrevet av den norske salmedikteren Svein Ellingsen. Han har skrevet mange av salmene som står i salmeboka vår, og den dåpssalma vi skal synge har en spesiell historie bak seg.

Svein hadde en datter som døde i en trafikkulykke da hun var 6 år.

Året etter at hun døde, fikk Svein og kona hans en sønn, som de nok ikke hadde fått hvis ikke datteren hadde dødd. Og det var til denne sønnens dåp at han skrev den dåpssalma som heter: Fylt av glede.

Da var de fylt av både sorg og glede selv.

I 2. verset synger vi: Fylt av beven foran ukjent fremtid, legger vi vårt barn i dine hender. Det som skjer i dåpen, gir oss trygghet.

Dere er mange som har omsorg for NN, og i dag legger dere henne også i Guds hender. I dåpen skjer det noe som er mye større enn vi kan se.

Vi bruker vanlige og hverdagslige ting når hun blir døpt. Vi bruker vanlig vann og sier noen ord. Og så vet vi at Gud møter oss i det vanlige. Han er tilstede for NN i dåpen, og det skjer en hellig handling.

Et møte mellom himmel og jord.

Vi møter en Gud som tar imot NN i sine hender.

Det som skjer i dåpen, gir oss trygghet.

Og Gud er tilstede for oss alle. Både i gleden og i sorgen.

I livet og i døden.

Påske handler om at vi har en Gud som elsker oss så høyt at han gikk i døden for vår skyld. Påske handler om at vi har en Gud som elsker oss, og som har bevist at kjærligheten er sterkere enn døden.

Påske handler om kjærlighet. Både om den kjærligheten som gjør vondt og om den kjærligheten som er god. Det handler om død og liv.

Jeg leste en gang et intervju med en av Danmarks mest folkekjære prester. Han heter Johannes Møllehave. Han er en gammel og klok mann, og i det intervjuet jeg leste snakket han om det å miste en man er glad i. Han hadde mistet kona si Herdis, og journalisten var med ham på kirkegården der hun er begravet.

Gitte som intervjuet ham spurte blant annet:

”Hva er viktig for oss i møte med døden?”

Og den gamle presten svarte:

”Det handler om å følge etter Jesus og gå mot døden”.

”Hva betyr det?” spurte Gitte, og Johannes svarte:

”Slik døden er kald, la oss øve på å vise varme. Slik døden er taus, la oss øve oss

på å samtale med hverandre. Slik døden er stiv, la oss øve oss på å være myke, og slik døden er følelsesløs, la oss øve oss på å vise følelser.”

Gitte måtte gå bak et tre et øyeblikk, litt overveldet av sine egne følelser, og så hørte hun at Johannes ropte etter henne:

”Og husk at det haster Gitte. Det haster å vise de følelsene og det haster med de gode ordene”.

Jesus er Kjærligheten og Livet. Og han har vist oss at han er sterkere enn døden.

Vi kan, med alt det livet handler om, følge etter ham mot vår død, som levende og elskende mennesker.

Med håp om et evig liv med den oppstandne.

Amen.